

Následující práce je sondou do světa cizinců žijících na území České republiky, a to především z hlediska jejich potýkání se s češtinou jako jazykem hostitelské země. Ukazujeme také postoj České republiky a jejích institucí (především škol a školských zařízení) k výuce češtiny jako cizího jazyka.

Vzhledem ke vstupu naší země do Evropské unie lze předpokládat, že se počet cizinců přicházejících do Česka (ať už za prací, za vzděláním či z jiných důvodů) bude zvyšovat ještě rychleji než doposud. A s tímto fenoménem přichází také poptávka po výuce jazyka hostitelské země, tedy po výuce češtiny.

Výuka češtiny však není pouze záležitostí jazykových škol, jak by se laikovi mohlo na první pohled zdát. Zasahuje do ní i legislativa, která upravuje možnosti cizinců získat alespoň elementární výuku češtiny ve státem garantovaných a finančně podporovaných kurzech. Česká legislativa však v této oblasti vychází spíše z tradičních postupů nežli z aktuální situace.

Ve všech typech škol či kurzů nabízejících výuku češtiny by v ideálním případě měli vyučovat pedagogové, jejichž vzdělávání bylo na výuku češtiny jako cizího jazyka zaměřeno.

V tomto směru se však české vysoké školství značně opozdilo za společenskou potřebou/poptávkou a obory zaměřené na didaktiku češtiny jako cizího jazyka jsou většinou teprve ve fázi pomalého zrodu.

Po obecném úseku věnovaném všem skupinám cizinců v Česku se soustředíme na vietnamskou etnickou komunitu, a to především na vietnamské žáky na českých školách. Práce je orientována na žáky druhého stupně základní školy a ve její stěžejní části jsou popsány podmínky, za jakých do české školy přicházejí, je analyzován jejich písemný projev a okrajově je poukázáno také na vztah českých žáků k dětem-spolužákům z této etnické komunity.